

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Ábrahám Attila (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. felperes neve, címe) I. rendű, a személyesen eljáró (II.r. felperes neve, címe) II. rendű, valamint a dr. Ábrahám Attila (címe) ügyvéd által képviselt (III.r. felperes neve, címe) III. rendű felpereseknek a (jogtanácsos neve) jogtanácsos által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. április 30. napján kelt, 19.P.21.981/2009/3. számú ítélete ellen az I. és III. rendű felperesek részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és III. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + Áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek keresetükben a ... című napilap ...-i számában és az online változatban is megjelent „...” című cikkben megjelent sérelmezett közlések miatt kérték az alperes helyreigazításra kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy az elektronikus levélben megküldött helyreigazítási kérelem nem felel meg a jogszabályi követelményeknek, így a kereset érdemi vizsgálat nélküli elutasításának van helye, ezen kívül a II-III. rendű felperesek részéről még elektronikus levélben sem került előterjesztésre az igény. Érdemben is vitatta a keresetben foglaltakat arra hivatkozással, hogy a cikk valamennyi érdekelt álláspontját tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította és kötelezte őket arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 20.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra - egyetemlegesen - 21.000 forint illetéket.

Az ítélet indokolásában elsősorban azzal foglalkozott az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek keresete érdemben tárgyalható-e. A Pp. 342. § (1) bekezdésére hivatkozva kifejtette, hogy az elektronikus levélben történő közlés elfogadható írásbeli közlésnek akkor, ha az alperes részéről nem vitatják, hogy maga a kérelem az alpereshez eljutott. A perbeli esetben egyértelműen bizonyításra került ez, figyelemmel arra, hogy a kérelemre az alperes válaszolt. Úgy ítélte meg, hogy az elektronikus levélben küldött kérelem joghatályosnak minősül. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor azt állapította meg, hogy a kérelem csak I. rendű felperes vonatkozásában került előterjesztésre, mivel kizárólag csak ő írta alá, a II-III. rendű felperesek ténylegesen megnevezésre sem kerültek és az I. rendű felperes sem jelezte azt, hogy a II-III. rendű felperesek képviselőjében járna el. Mivel az elsőfokú bíróság szerint a II-III. rendű felperesek vonatkozásában a 30 napos határidőn belül nem került előterjesztésre joghatályos helyreigazítási kérelem, ezért keresetüket érdemi vizsgálat nélkül elutasította, figyelemmel a PK 13. számú állásfoglalás II. pontjára is.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes által eredetileg előterjesztett helyreigazítási kérelmet abban a részében találta tárgyalhatónak, amely az eredeti kereseti kérelemben is szerepelt, tekintettel arra, hogy a keresetben az eredeti igény nem bővíthető.

Az I. rendű felperes keresetének érdemi vizsgálata körében hivatkozott a sajtóhelyreigazítási igény elbírálásakor irányadó jogszabályokra, az ehhez kapcsolódó Alkotmányban védett alapvető jogokra, a sajtótörvénynek a sajtó feladatára, jogosultságára és kötelezettségeire vonatkozó rendelkezéseire, a Legfelsőbb Bíróság PK 12, 13, 14. és 15. számú állásfoglalására, az Alkotmánybíróság szabad véleménynyilvánítással foglalkozó határozatainak indoklására.

Az általános szempontok alapján végzett konkrét vizsgálat előtt az elsőfokú bíróság ismételten kiemelte, hogy csak azokat a kitételeket vizsgálhatta, amelyek az eredeti helyreigazítási kérelemben és az eredetileg előterjesztett keresetben egyaránt szerepeltek.

A cikk alcíme miatti keresetet az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak, mert a cikket a maga összességében vizsgálva megállapítható volt, hogy az alperes egy létező vitáról számolt be, amely vitát maga a cikk nem döntötte el, és nem is keltette azt a hamis látszatot sem, hogy az I. rendű felperes maga bárkit érdemben megtevesztett volna.

Az igénybevevők tudattartama tekintetében előterjesztett igényt is elutasította, utalva az alcím vonatkozásában kifejtettekre, amely szerint a cikk maga egészében arról számolt be, hogy többen tévedtek a hirdetés feltételei körében, illetve aki

felületes volt, az nem vette észre a megfelelő tájékoztatást. A feltételek megismerhetősége vonatkozásában sérelmezettek sem ítélté alaposnak az elsőfokú bíróság amiatt, hogy a cikk még áttételesen sem állított olyat, hogy a regisztrációért fizetni kellene. A korábbi állapot leírása pedig nem kelti azt a hamis látszatot, hogy az I. rendű felperes részéről megtevesztették volna a honlapra látogatókat.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viselésére a pervesztes felpereseket kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést - a III. rendű felperes nevében is - amelyben annak megváltoztatását, az elsőfokú bíróság által érdemben vizsgált három kitétel vonatkozásában az alperes helyreigazításra kötelezését kérte. Kifejtette, hogy a cikk alcíme azt sugallja, hogy ő, illetve cégei megtevesztették a náluk hirdetőket. Általánosságban sokan hirdettek náluk valóban ingyen a honlap Általános Szerződési Feltételei (ÁSZF) szerint, azonban volt néhány olyan ügyfél, aki nem figyelmesen olvasta el az ÁSZF-t, így hirdetése nem teljes időszakra volt ingyenes, ezért figyelmetlensége miatt csalódott lehetett, azonban ezt nem lehet általánosítani, így a cikk alcíme hamis látszatot keltett. Vitatta, hogy a cikkben csupán egy vitát írtak le, ugyanis a cikk a címével és a tartalmával állást foglalt a vitában, azon ellenérdekű érdekcsoport oldalán, akik a konkurenciájuknak minősülnek és akiktől az ellenük irányuló támadások erednek. Utalt arra is, hogy a cikk azt sugallta, hogy még a regisztrációért is fizetni kell és a való tényeket e körben is hamis színben tüntette fel. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tartotta be a Pp-ben írt és a sajtó-helyreigazítási eljárásra vonatkozó határidőket, ezáltal elzárta őket az esetleges eljárási hibák korrigálási lehetőségétől.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult, kiemelve azt, hogy álláspontja szerint az I. rendű felperes e-mailben megküldött helyreigazítási kérelme nem felel meg az írásbeliség követelményének, mert nem volt minősített elektronikus aláírással ellátva.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül. E körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetésével és az így meghozott érdemi döntésével a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a sajtó-helyreigazítási eljárásban irányadó jogszabályi rendelkezéseket, a PK állásfoglalásokat, az Alkotmánybíróság perbeli jogvitában is hivatkozásként szolgáló határozatait teljeskörűen és részletesen ismertette, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki.

A Pp. 342. § (1) bekezdése szerint sajtó-helyreigazítást az érintett személy a közlemény megjelenésétől számított 30 napon belül írásban kérhet a sajtótól. Ez annyit jelent, hogy a helyreigazításra irányuló igénybejelentés írásbeli alakhoz kötött jognyilatkozat, amelynek meghatározott időn belül kell megérkeznie a sajtóhoz, a határidő elmulasztása a sajtó-helyreigazítási jog elvesztésével jár.

A sajtó a helyreigazítást akkor tagadhatja meg, ha a joghatályos kérelemben sérelmezett tényállítások valóságát azonnal tudja igazolni.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor először azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy a felperes alpereshez eljuttatott helyreigazítási kérelme megfelelt-e az írásbeliség törvényi követelményeinek, az elektronikus úton előterjesztett mód ezen követelményeknek megfelel-e.

A Ptké. 38. § (2) bekezdése, valamint az Elektronikus aláírásról szóló 2001. évi XXXV. törvény 4. § (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy elektronikus okiratok közül csak az tekinthető írásban létrejöttnek, amely alkalmas az aláíró személyének azonosítására, tehát ellátták fokozott biztonságú elektronikus aláírással.

Az I. rendű felperes e-mailben megküldött helyreigazítási kérelme ezeknek a követelményeknek nem felel meg, azonban a Fővárosi Ítéltábla is egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I. rendű felperes helyreigazítási igénye a perbeli esetben a kívánt joghatóság elérésére alkalmasnak tekinthető.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy az alperes ugyan jelezte, hogy a helyreigazítási kérelem írott formában nem jutott el a szerkesztőséghez, azonban arra érdemben is válaszolt I. rendű felperesnek, ezáltal a helyreigazítási kérelem alpereshez történő tényleges megérkezése az I. rendű felperes beazonosíthatósága nem volt vitatott. Érdemi védekezést tartalmazó e-mail-váltást követően a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint sem fogadható el az alperes joghatályos helyreigazítási kérelem hiányára való hivatkozás, még akkor sem, ha a törvényi rendelkezés szigorú szabályai szerint az I. rendű felperesi igénybejelentés formája nem felelt meg az írásbeliség törvényi kritériumainak. Az alperesi védekezés e körben ténylegesen jogszabályi alapokon nyugodott, azonban a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy ez a védekezés ennek ellenére a Ptk. 4. §-ban foglalt jóhiszeműség és tisztesség határidőt súrolta a perbeli esetben, ezért elfogadható volt a helyreigazítási kérelem elsőfokú bíróság által helyesen behatárolt keretei közötti vizsgálata, tekintettel arra is, hogy a jogi szabályozás nem minden esetben tudja a megkövetelt módon követni a technika fejlődését, és ennek alapján kialakult és elfogadott társadalmi érintkezési szabályokat.

A Fővárosi Ítéltábla szükségesnek tartja kiemelni azt, hogy a bírói ítélezés legfontosabb eleme a hatályos jogszabályon alapuló eljárás, azonban a perbeli

esetben nem volt figyelmen kívül hagyható a peres felek pert megelőzően tanúsított magatartása sem.

A III. rendű felperes fellebbezését a Fővárosi Ítéltábla teljes mértékben megalapozatlannak és érdemi vizsgálatra alkalmatlannak ítélte. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a III. rendű felperes részéről helyreigazítási kérelem előterjesztésére nem került sor, a sajtó-helyreigazítási peres eljárás előfeltételeként számító pert megelőző eljárásra a részéről nem történt meg, így keresete érdemben már nem volt vizsgálható, ennek következtében jogorvoslati kérelme sem.

Az I. rendű felperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket, a Legfelsőbb Bíróság állásfoglalásait és az Alkotmánybíróság határozatainak a szabad véleménynyilvánítás körében kifejtett indokolását helyesen és részletesen ismertette, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

Az I. rendű felperes fellebbezésére tekintettel a Fővárosi Ítéltábla azt emeli ki, hogy a sérelmezett kitételeket a maguk összességében a szavak társadalmilag elfogadott jelentése alapján kellett megítélni. A perbeli cikk egy olyan vitáról számolt be, amelyet kétségtelenül a felperesi szolgáltatással szembeni csalódottság váltott ki, azonban a cikk ismertetve a felperesi álláspontot is nem foglalt állást ebben a vitában, és az I. rendű felperes vonatkozásában nem keltett hamis látszatot, nem fogalmazott meg olyan valótlan tényállítást, ami az I. rendű felperes sajtó-helyreigazítási igényét megalapozta volna.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel egyetértett az elsőfokú bíróság helyes következtetés alapján meghozott döntésével, és az első fokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a perköltség viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére.

, 2010. február 18.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

. Fülöp Györgyi s.k.. Varga Edit s.k.
bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő